

Raastoffer. Jeg erindrer fra Finansudvalget, hvorledes Ministeren kom og erklærede, at det kneb med at holde Lokomotiverne i Orden, fordi man ikke kunde skaffe bl. a. det Materiale, der skulde bruges til Fyrkasser, man var nødt til at lade Materiellet forfalde, fordi man ikke kunde skaffe det, man skulde bruge. Derfor var det nødvendigt, at Udgiften maatte gaa ned, men der blev dog i det sidste Aar, 1919, brugt 33 Mill. Kr. Jeg vil ogsaa gerne vide lidt nærmere om, hvad der skal forstaas ved de 100 Mill. Kr. Er der i de 100 Millioner ikke medregnet, hvad der er gaaet med til Sønderjylland, til sønderjydske Baneanlæg, til sønderjydske Havnene o. s. v.? Den højtærede Finansminister sagde forleden Dag, at vi skulde holde de sønderjydske Udgifter udenfor, men hvis vi er enige derom — og det er klart, at det er et Hensyn, der maa tages fra vor Side —, maa jeg ogsaa bede den højtærede Trafikminister om at holde Fingrene fra Fadet og ikke regne de sønderjydske med i de 100 Mill. Kr., vi har brugt mere end før. Vil man begynde med at køre paa dobbelt Bov, først at sige, at vi vil ikke have de sønderjydske Udgifter med, naar der er Tale om Udgifterne ellers, kan man heller ikke regne dem med, naar der er Tale om, hvor meget der er brugt mere i de tre sidste Aar end i de tre første. Saaledes leger vi ikke. Det vilde være interessant at faa at vide, om de 100 Mill. Kr. er den Sum, der er brugt foruden, hvad der er brugt i Sønderjylland. Jeg tvivler meget derom. Det vilde ogsaa have sin Interesse — men derom talte den højtærede Minister ikke en Smule —, om man kunde paavise, at det Tal, jeg havde nævnt, var galt.

Jeg er fuldkommen paa det rene med, at der i de tre sidste Aar er brugt mere til Nyanlæg, til Anskaffelser o. s. v., fordi der i de tre foregaaende Aar er brugt for lidt, fordi man, som sagt, ikke kunde faa Raastoffer. Jeg nævnte der et Tal paa 26 Mill. Kr. Gennemsnittet i de tre foregaaende Aar var 40 Millioner — i 1919—20 var det 33 Millioner —, og naar jeg sagde 26 Millioner, slog jeg altsaa 14 Millioner af i mit Overslag, før jeg opstillede, hvorledes Udsigten var. Men det rørte den højtærede Trafikminister ikke ved. Det, det havde Interesse at faa at vide, var, om Statsbanerne kan nøjes med mindre. Der staar kun 6 Mill. Kr. paa Budgettet, og jeg føler mig ganske sikker paa, at der vil komme en ekstra Regning paa 20 Mill. Kr. paa den Konto, jeg her har nævnt, og saa er der endda brugt 14 Mill. Kr. mindre end i de foregaaende Aar.

Hvad Spøragsmaalet om Statsgælden

angaar, gør jeg den højtærede Finansminister opmærksom paa, at det var ikke mig, der kritiserede, at Renten var opført med Dollarens Parikurs, det var det ærede Medlem Hr. Korsgaard. Det, jeg kritiserede, var blot, at man stadig stiller det op uden at tale om Kursen, at Ministeren oven i Købet ved Finanslovens Forelæggelse erklærede, at der var 40 000 Kr. Nedgang til Renten, hvor der faktisk var 7 Mill. Kr.s Opgang. Det kalder jeg en Forelæggelse, der tilslører, hvorledes det virkelige Forhold er. Og saa med Hensyn til Lønningerne. Det er rigtigt, at ingen kan vide det allerringeste om, hvorledes Lønningerne vil blive i 1924—25, men hvis Finansministeren vil være paa den sikre Side, er det saa urimeligt at forlange, at han regner med Lønningerne, som de var den Gang, Budgettet blev lagt? Men Ministeren har trukket 7 Mill. Kr. fra og mere end det. Jeg er sikker paa, at man ogsaa har regnet med Konjunkturtillæggets Nedsættelse. Jeg ser den højtærede Undervisningsminister er til Stede, og jeg kommer derved i Tanker om, at der paa Tilskuddet til Lærerlønningerne er en Nedgang paa 2 Mill. Kr. fra sidste Regnskabsaar til 1924—25, der maa altsaa være regnet med Konjunkturtillæggets Nedsættelse, og at Lønningerne skal gaa ned, ellers kan jeg ikke tænke mig, at den Udgift skal gaa ned. Hvis det er gjort paa den Maade, er det ogsaa kun paa samme Maade, som Finansministeren har opstillet Budgettet; men er det Tilfældet over hele Budgettet, vil der i Marts 1925 — det vil sige efter Syndfloden — komme en mægtig Efterregning til Tillægsbevillingsloven. Derfor var ogsaa den højtærede Finansminister forsigtig nok til ikke at tale om Balance, han henstillede bare til det ærede Medlem Hr. Korsgaard, at han kunde godt have udtalt sig lidt bedre om Vilkaarene for 1924—25, end han gjorde, den højtærede Finansminister vilde ikke gaa videre. Man har atter talt om de vanskelige Aar, der har været efter Krigen: Jeg gentager, hvad jeg sagde i min første Tale, at det var ikke vanskelige Aar. Det var naturligvis nok vanskelige Aar, for saa vidt som Industrien har haft Vanskeligheder, men det er Regeringen ikke uden Skyld i, fordi den har stukket Hovedet i Busken og ladet alt gaa, uden at man her i Lighed med, hvad der er sket i andre Lande, har grebet regulerende ind. Men Landbruget, paa hvilket vor Økonomi i saa høj Grad beror, har haft sine Afsetningsforhold i den mest mønsterværdige Orden, der har der intet været at beklage sig over.